

ще мога да бжда учителъ на моитѣ дѣца . . . Азъ земахъ примѣръ отъ тебе, Лисано... — рекалъ борсукътъ, сграбилъ Лисана прѣзъ кръста, вдигналъ я нагорѣ, а изученитѣ борсучета въ единъ гласъ извикали:

„Сега си имаме една лисица!“ . . .

Тъкмо борсукътъ се готвѣлъ да я разкъса и дѣцата му думали:

„Слѣдъ малко нѣма да имаме лисица“.

Когато Лисана се изкубнала и почнала да бѣга, борсукътъ само можалъ съ кракъ да ѝ даде единъ силенъ ритникъ и нищо повече . . . Лисанка скокнала и

хванала хрусталака . . .

И така глупавитѣ борсучета за едно кратко врѣме могли да се научатъ на умъ и разумъ отъ хитруша — Лисана . . .

Г. Пѣйчевски.

Една разходка по турско-българската граница.

Нашето село се намира при политѣ на Източнитѣ Родопи, близо до турската граница. Границата е толкова близо, че като си ходимъ изъ село, даже като си стоимъ въ къщи, ние виждаме прѣзъ прозореца кулитѣ, въ които живѣятъ войниците, които вардятъ границата.